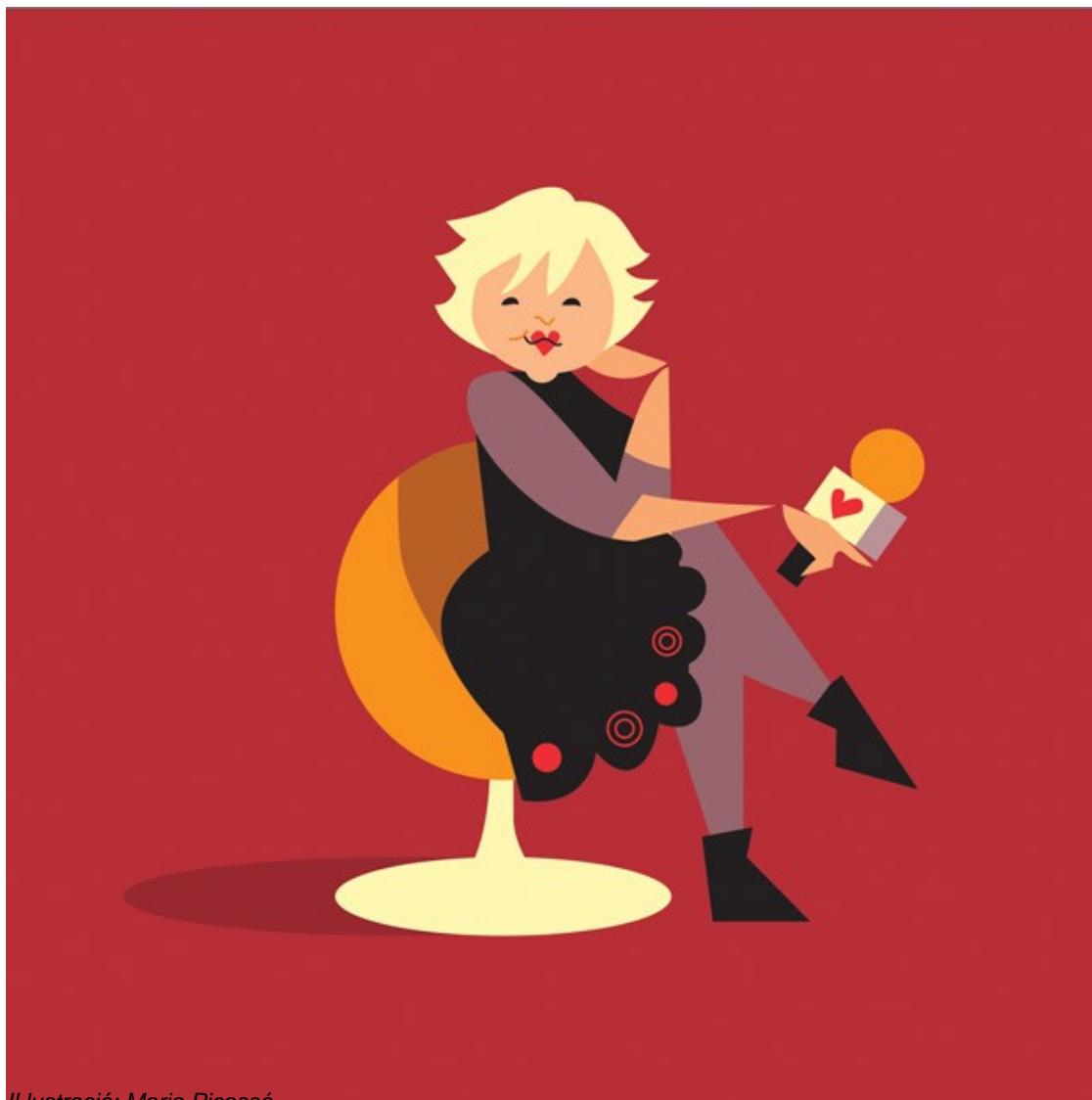

Qui no coneix... Pilar Goñi, una presència constant

PEL SENYOR RAMON

Il·lustració: Maria Picassó.

A la Pilar Goñi la coneixeu segur, perquè a Manresa la coneix tothom, però ella no hi acaba d'estar d'acord: «Ja m'agradaria!». Entesos. Direm, doncs, que a Pilar Goñi i Garriga la coneix gairebé tothom però, passat aquest adverbí de modèstia, coincidirem que es tracta d'una dona absolutament popular. Són sis dècades d'exposició pública ininterrompuda, d'ençà que amb dos mesos va estrenar-se en el paper de nen Jesús, als Pastorets. El resultat és un continu de teatre, ràdio i finalment televisió. Un da-li, da-li que ella accepta encantada. I és que la Pilar, que va néixer a la placeta de Sant Miquel, al cap del carrer de les Beates, tingué en la família el caliu imprescindible per créixer de cara al públic. La proximitat dels Carlins, aleshores molt més que un teatre, van fer la resta. El Manuel i la Montse, els pares, la seva germana Margarita, així com la tieta, Maria Garriga, casada amb Domènec Ferrer -el director de la companyia Ferrer-

Almendros! Tots i totes feien teatre, cantaven sarsueles i es bellugaven entre bambolines traginant vestuari, "atrezzo" i tramoia! Va ser aleshores que una prova a Ràdio Manresa la projectà via ones hertzianes. Descoberta per Vicenç Comas, que hi va percebre tot el potencial, i amb l'aquiescència del director Josep Mira i Pons, i del no menys poderós cap d'emissions, Amador Díaz, la Pilar als disset anys entoma el més matiner dels programes, de dues hores, en català i amb una llibertat tot just estrenada. És clar que el disc de Llach amb "l'Estaca" portava el tampó «no radiable» i els discos de la Trinca sempre s'extraviaven. Però, com en un sacerdoti, ella ja no ho deixaria mai més! Tot i que la família s'havia traslladat a la Font dels Capellans, ella retornava al seu barri d'infantesa cada matinada per donar el bon dia a la ciutat. Potser per això la Universitat va haver de venir anys després. Però llicenciada als 31 anys, va acabar per assumir i dirigir els informatius i al capdavant, quan ara en fa 25 Ferran Debant es quedà l'emissora, ella n'esdevingué la cap i responsable, talment ho feu amb el Canal Taronja i -en suport- el "Freqüència". És amb aquest petit imperi multimèdia que ella es mou com peix a l'aigua i se'n sent privilegiada. Hereva d'aquell "teléfono blanco" de la Rosabel, de Xarli Diego, d'Enric Tatjé, Antonio Serrano o Josep M. Pintó, la Pilar oficia cada migdia la tertúlia més popular de la ciutat i comarca, que ja suma dinou anys d'història, tretze dels quals també en format televisiu, emesos des del plató de Sant Domènec. Al migdia, ara mateix, surt per ràdio i televisió, i la mateixa tertúlia es reemet per pantalla a les quatre de la tarda i a les deu de la nit. És impossible no ensopegar-hi! Al capdavant, la Pilar es reconeix devota de Gabilondo i de Cuní, i sabedora d'una trajectòria irreplicable, es permet de confessar una debilitat: «M'agradaria molt de poder fer un "Sálvame de luxe" a la manresana!». No li podríem garantir pas la integritat si s'hi atrevís, però per posar la primera pedra, un ocelllet ens ha dit que la seva vida ara mateix ha fet un salt, i que ha tornat a Sant Miquel per trobar-hi el pa més tendre. No podem sinó felicitar-la!